

TOTA UNA DÈCADA EDUCANT.

Més lluny, heu d'anar més lluny...

Deixant de banda la idea d'ítaca que cadascú puga tenir, és clar que el col·legi "La Asunción de Nuestra Señora" ha estat una illa a la qual va arribar i va ser necessari -amb l'ajuda i col·laboració de quasi tots- tot un seguit d'actuacions per reorientar el vell camí que portava el col·legi parroquial. I, certament, en cada dècada s'hi han produït una sèrie de modificacions quantitatives i qualitatives que van a permetre, sobretot, que les noves generacions del poble pogueren accedir a una bona i cristiana educació. I això és el que intentarem analitzar ací.

Si fem un repàs en la vida de l'edifici actual en què està ubicada l'escola, encara podem recordar aquell calvari que estava a les afores del poble i que un bon matí va contemplar com les primeres autoritats locals i "provincials" col·locaven la primera pedra del que havia de ser la filial número 10 de l'Institut Lluís Vives.

Les mateixes autoritats, quasi de segur, van assistir un altre matí a la inauguració del nou edifici -que venia a omplir d'un cert orgull a tots els veïns del poble perquè, desgraciadament, no era massa habitual el fet de comptar prop de casa amb tot un institut- institució que va ser possible, entre altres coses, gràcies a les aportacions econòmiques de molts dels veïns del poble, segons les seues possibilitats.

Si evoquem alguns professors d'aquells anys, com ara Arrue, Don Aurelio, Don Antonio,... Don Pascual, Teresa Tejedor, Paco Carrasco..., més d'un dels lectors de segur que els recorda. I també, com no, el "Patronato", grup de homes del poble encarregats de vigilar i cuidar la bona marxa del centre. I cal assenyalar els esforços inicials que alguns d'aquells professors feren a l'hora d'intentar introduir un ús normal del valencià en aquella dècada dels 60, quan la major part de la gent considerava el castellà com a llengua superior i així l'ensenyaven als seus fills. Naturalment, no tots els professors participaven d'aquests esforços, i fins i tot n'hi hagué que els entrebanquen, però cal deixar constància dels treballs que constitueixen precedents per al nostre poble.

Moments durs van ser aquells en els què calia traslladar el col·legi parroquial, que estava al carrer Major, a l'edifici que ocupava l'institut de batxillerat ja que el nou institut, just darrere del cementiri, entrava en funcionament. Es van posar de manifest els lògics problemes de subsumir en un

mateix lloc entitats tan distintes com un col·legi i un institut, amb dos clausures diferents, programacions i objectius diversos, etc.

I ara fa una dècada, just quan don Antonio Sancho inicia la seua jubilació, el seu successor don Antonio Pastor ha de normalitzar l'adscripció del col·legi a la distinta situació parroquial que s'havia creat com a conseqüència de l'erecció com a Parròquia de la Mare de Déu de l'Olivar, dins de la demarcació de la qual estava el col·legi, situació que havia persistit fins a aquell moment. Així, el també nouvingut rector de la Parròquia de la Mare de Déu de l'Olivar, mossén Vicent Cardona, hagué d'assumir la titularitat d'un col·legi que ja pertanyia a aquesta parròquia; és simptomàtic, tanmateix, que encara conserve el nom de l'antiga parròquia titular, l'Assumpció de la Mare de Déu.

De fet, el curs següent, 1.983-84, ja s'inicia, sota la nova titularitat, amb la gestió de mossén Vicent Cardona, que troba un edifici que havia patit un procés lògic de degradació: encara és fàcil recordar les portes de les aules folrades d'una planxa d'acer per tal d'evitar que les trencaren, el fils d'aram a la tanca exterior, un mobiliari antic, uns espais no adequats per a realitzar un bon procés educatiu... En definitiva, un centre que s'havia adaptat encara per a deixar de ser un edifici de batxillerat i adoptar les noves exigències materials que li permeteren passar a ser un centre d'E.G.B. i, a més, de qualitat.

En relació directa amb l'estat material de conservació de l'edifici, també es troba un claustre de professors una mica desmotivats, que posseeix una disciplina interna determinada i que no disposa de massa activitats internes. D'altra banda, hi ha una associació de pares no massa preparada per a la normativa legal que s'anava aprovant i que, a més no tenia clar quin era el seu paper dins del conjunt dels elements educatius de l'escola.

És a dir, en conjunt -a l'igual que en la major part dels altres centres-, no s'havia avançat al mateix ritme que els canvis que demanava la societat, encara que el centre ja era mixt, fins a l'extrem que, des del meu punt de vista, al llarg d'uns anys el col·legi parroquial representava una opció educativa restrictiva i molt poc donada a acceptar la més mínima modificació que fera possible de posar-lo al dia. I aquesta imatge és la que encara persisteix en algunes persones del poble preocupades per la qualitat de l'ensenyança.

En aquest context arriba, com he dit abans, el nou rector de la Parròquia de l'Olivar, i -com també e indicat- ho fa simultàniament amb una sèrie de canvis polítics que anaven a afectar directament el camp educatiu: reforma educativa, democratització del sistema, el compliment de la LODE, EL "contenciós" col·legis públics-col·legis privats i tot un fum de problemes que han ocorregut en aquestos darrers anys.

A l'hora de parlar dels darrers deu anys de l'escola parroquial he de destacar que, quan encara no era "lleï", s'inicià una sèrie de reformes per tal que puguem participar en el procés educatiu, harmonitzant, unint i il·lusio-

nant, tots els estaments que hi intervenen: alumnes, pares i mestres per tal que els resultats educatius foren els millors possibles. Aquest és, potser, el major dels encerts de mossén Vicent Cardona.

A l'Associació de Pares es modifiquen els criteris i els objectius a aconseguir primant, sobretot, les actuacions encaminades a millorar el medi físic del centre, ampliar les possibilitats generals dels alumnes que són, en definitiva, els fills dels membres de TAPA i principal motivador per a dedicar un fum d'hores i treball.

Al Claustre de Professors, sense renunciar a eliminar situacions no correctes o millorables, se li atorga un protagonisme que, fins a aquell moment no havia tingut, i s'afavoreix que la participació en qualsevol decisió fóra efectiva, meditada i col·legiada. Certament, aquestes innovacions no van ser secundades per tots, tal com era previsible, però sí per la majoria -la quasi totalitat- dels professors del Claustre de l'Assumpció.

Amb els alumnes, el treball que s'inicia tracta, sobretot, de transformar la visió que teniem del centre, dels professor i de la seua formació. Calia que veieren l'espai educatiu com un element propi en el qual havien de "viure" uns anys per tal de formar-se i preparar-se per afrontar el futur -el seu propi futur- amb il·lusió.

Però algú es pot preguntar com s'ha plasmat a la realitat tot el que he escrit. I sense voler fer una llista dels fets més importants, sí que vull destacar-ne alguns.

Pel que fa al tema de la infraestructura material de l'edifici, els canvis n'han estat molts i profunds: des de l'actualització del mobiliari, substitució de la màquina de calefacció, eliminació dels lavabos exteriors, plantació d'arbres, fins a l'asfaltat de pati exterior i col·locació d'aparells per als jocs infantils.

Per altra part, l'edifici de l'escola ha deixat de ser un espai on sols es feia classe i ha passat a ser un centre irradiador i receptor d'activitats de la parròquia i del poble en general. La catequesi, els agrupaments escolta i pas de pi, les reunions amples de la parròquia, l'esport escolar..., tot hi ha tingut cabuda, de manera que es converteix en un espai obert a l'entorn, arrelat a la gent i on, no sols "s'estudia", i es rendibilitzen així unes bones instal·lacions "parroquials" i, en definitiva, locals.

Des del punt de vista de les activitats internes del centre s'inicia tot un seguit d'actuacions que encara hui continuen en marxa: revista escolar, campionats esportius, dignificació i potenciació del valencià com a llengua pròpia i "educativa", introducció d'innovacions educatives com ara l'expressió musical, mitjans audiovisuals, l'expressió dramàtica a tots els nivells, activitats dirigides als pares...

Però malgrat tot, potser el més important haja estat el canvi de visió de tots els estaments del centre: els alumnes han anat veient com el col·legi és cada vegada "més d'ells", la relació mestre-alumne s'ha modificat substancialment, els pares han vist que treballant en conjunt les solucions són més

fàcils i rendibles i el claustre de professors va iniciar una actualització de la metodologia de treball que ha permès, entre altres coses, els fets comentats anteriorment.

Per a mi, ací està el major encert de la nova gerència: servir d'aglutinador d'un ample grup de persones que, cadascú en el seu lloc, treballaren unides i coordinades per millorar tot el que era millorable i, en definitiva, el procés educatiu dels alumnes, objectiu prioritari de qualsevol col·legi i més encara si es tracta d'un centre parroquial.

I, una vegada conclosa la primera dècada, ara s'inicia la segona amb una nova opció fonamental: poder fusionar dos centres educatius: el col·legi parroquial amb el col·legi "Venerable Madre Oviedo", de les germanes Oblates, preparant així el camí per a la nova reforma educativa i perquè qualsevol alumne que desitge estudiar a un centre catòlic ho pugua fer, des de l'educació infantil fins a l'ensenyament secundari. I en aquest nou procés hi ha en joc el futur dels nostres joves de manera que va a ser necessària, novament, la col·laboració i, per què no, la il·lusió de molta gent.